

ΟΛΛΑΝΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ MARIE METZ - KONING

ΣΑΝ ΑΛΛΟΤΕ

Ἡ Ἐμμη ἀνοίξε ἀπότομα τὴν πόρτα καὶ μπήκε μέσα εὐθυμῶς. Ἀχτινοβολοῦσε ὅλη ἀπὸ ὠμορφιά καὶ χάρι. Φοροῦσε καινούργια θαλασσιὰ ρόμπα μὲ πολλές νταντέλες.

— Πῶς με βρίσκεις; ρώτησε τὸν ἀντρα τῆς γέρνοντας πίσω τὸ ξανθὸ τῆς κεφαλᾶκι μὲ φιλαρέσκεια.

Ὁ Φράνς καθόταν μπροστὰ στὸ τραπέζι βυθισμένος στὴν ἀνάγνωσι τῆς ἔφημερίδας του.

— Χοῦμ! ἔκανε χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια του.

— Πῶς με βρίσκεις; ξαναρώτησε ἡ Ἐμμη μὲ λιγώτερο ἐνθουσιασμό.

Αὐτὴ τῆ φορά ὁ Φράνς κατάλαβε. Ἄφησε τὴν ἔφημερίδα στὰ γόνατά του καὶ εἶπε:

— ὦ! χαριτωμένη! Πολὺ χαριτωμένη!

Καὶ ξαναπῆρε πάλι τὴν ἔφημερίδα του καὶ συνέχισε τὸ διάβασμά του.

Σὰν λουλούδια ποὺ μαραίνονται ἀξαφνα, τὰ μάγουλα τῆς Ἐμμης ἔχασαν τὸ χρῶμα τους, τὰ μάτια τῆς ἔσβυσαν. Στεκόταν στὴ μέση τοῦ γραφείου ἀκίνητη.

Ὅταν ἔμπαινε εἶχε ἀφήσει τὴν πόρτα ἀνοιχτή. Ὁ Φράνς τῆς εἶπε μ' ἓνα κίνημα ἀνυπομονησίας:

— Κλείσε, παιδί μου, τὴν πόρτα. Κάνει ρεῦμα!...

Ἡ Ἐμμη πῆγε μὲ ἀργὰ βήματα κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα.

Ἐπειτα γύρισε κι' ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα. Μὲ τὰ κάτωσπρα χέρια τῆς, ποὺ ἦσαν γυμνά ὡς τοὺς ἀγκῶνες, ἔσφιγγε τὸ ξανθὸ κεφάλι τῆς καὶ τὰ μάτια τῆς ἀπλανῆ κυττούσανε στὸ κενό. Δὲν ἔβλεπε τίποτε. Τὰ βλέφαρά τῆς εἶχαν βραχὴ ἀπὸ σιωπηλὰ δάκρυα ποὺ ἦταν τὸ προμήνυμα τῆς καταγίγδος. Τὰ δάκρυα ἀυλακῶνανε τὰ μάγουλά τῆς, τὸ πηγούνη τῆς, κι' ἔπεφταν ἀργὰ-ἀργὰ πάνω στὴν καινούργια θαλασσιὰ ρόμπα τῆς. Ἀξαφνα ἔκρυσσε στὰ χέρια τῆς τὸ πρόσωπό τῆς καὶ ξέσπασε σὲ λυγμούς.

Ὁ Φράνς ἀπόρησε καὶ πέταξε τὴν ἔφημερίδα πάνω στὸ τραπέζι. Τὴν κυττούσε μὲ ἀνοιχτὸ στόμα ἀπὸ τὴν ἔκπληξι καὶ τὴν ρώτησε σὰ χαμένος:

— Γιά ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Τί τρέχει πάλι;

Ἡ Ἐμμη δὲν ἀπαντοῦσε. Ἐξακολουθοῦσε νὰ κλαίη μὲ παραγμό.

Πῆγε κοντά τῆς καὶ τῆς πῆρε τὰ χέρια στὰ δικά του.

— Μὰ, μικρούλα μου, ἀγαπημένη μου μικρούλα, τὴν παρακαλοῦσε. Πές μου τί ἔχεις; Γιατί κλαῖς;

Ἐπὶ τέλους μέσα ἀπὸ τὰ κλάμματά τῆς ἡ Ἐμμη ψιθύρισε διακεκομμένα:

— Δέ... δέ... δέ μ' ἀγαπᾶς πειά.

— Μὰ γιὰ τὸ Θεό, Ἐμμη μου! Ἐξηγήσου. Μὴ γίνεσαι παιδί, ἀγάπη μου.

— Νά, οὔτε μ' ἐκύτταξες.

— Μὰ πῶς; Μὰ πῶς; Σ' ἐκύτταξα, παιδί μου.

— Δὲν σήκωσες τὰ μάτια σου ἀπ' τὴν ἔφημερίδα σου.

Πιὸ πολὺ σ' ἐνδιαφέρει ἡ ἔφημερίδα σου ἀπὸ μένα! Ἀφοσιώνεσαι περισσότερο στὴν ἔφημερίδα σου παρά στὴ γυναῖκά σου!

Καὶ τὸ κλάμμα τῆς ἔγινε τώρα δυνατώτερο. Ὅλο τὸ

κορμί τῆς ἔτρεμε.

Ὁ Φράνς ἄρχισε νὰ ἐκνευρίζεται μὲ αὐτὴ τὴν ἱστορία. Ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὴν Ἐμμη κι' ἄρχισε νὰ περπατᾷ πάνω-κάτω μέσ' στὸ γραφεῖο μασῶντας τὸ ποῦρο του.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο ἡ Ἐμμη ἔπαψε πειὰ νὰ κλαίη...

— Ἄν ἤθελες τουλάχιστον νὰ πάψης αὐτὸ τὸ ἐκνευριστικὸ πῆγαινε-ἔλα, τοῦ εἶπε.

Ὁ Φράνς στάθηκε, ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ ἔμεινε συλλογισμένος.

— Δὲν θὰ μοῦ πῆς λοιπὸν σὲ τί ἔφταιξα; ρώτησε προσπαθῶντας νὰ συγκρατηθῇ.

Ἡ Ἐμμη γύρισε καὶ τὸν κύτταξε μὲ τόσο λυπημένο ὕφος ὥστε ὁ Φράνς ἔταράχθηκε. Πέταξε τὸ ποῦρο του, σηκώθηκε καὶ πῆγε κοντά τῆς.

— Τί ἔχεις μικρούλα μου; Πές μου... τὴ ρώτησε ἀγκαλιάζοντάς τὴν μὲ πάθος.

Ἡ Ἐμμη πέρασε τὰ χέρια τῆς γύρω στὸ λαιμό του καὶ τὸν φίλησε πολλές φορές.

— Μ' ἀγαπᾶς λοιπὸν ἀκόμη; Ἀκόμη;... τὸν ρώτησε.

— Μὰ ἀμφισβᾶλλεις, ἀγάπη μου;

— Γιατί λοιπὸν δὲν με προσεξες πρὶν;

— Πῶς δὲν σὲ πρόσεξα;

— Ὅχι, ὄχι! Καθόλου! εἶπε μὲ παράπονο ἐκείνη.

— Γιὰ τὴ ρόμπα σου λές;

— Ναι! τὴν ἔφτιαξα μόνη μου!

— Εἶνε ἔξοχη.

— Δὲ λές ὅτι σκέπτεσαι. Οὔτε τὴν εἶδες κἄν!

Ἡμουνά λιγάκι ἀφηρημένος. Ἐδιάβαζα...

— Βλέπεις; Ἄλλοτε ὅμως δὲν σ' ἐνδιέφερε ἡ ἔφημερίδα σου περισσότερο ἀπὸ μένα...

Ἄχ! Θεέ μου, ξανάρχισε πάλι τὸ ἴδιο τροπάριο. Ἄλλοτε ἔκανες ἔτσι, σήμερα κάνεις ἀλλοιῶς! Μὰ ἐπὶ τέλους! Δὲν μπορούσε νὰ τὸ καταλάβῃ πειὰ ἡ Ἐμμη ὅτι τώρα εἶνε παντρεμένη;

— Μὰ, παιδί μου, διαρκῶς μοῦ κοπανᾶς αὐτὸ τὸ ἄλλοτε. Δὲν πρέπει νάχης πάντα στὸ στόμα σου αὐτὴ τὴ λέξι. Τώρα ζοῦμε στὸ παρὸν, δὲν ζοῦμε στὸ παρελθόν.

— Δὲν καταλαβαίνεις, Φράνς, πόσο εἶνε τραγικὸ γιὰ μένα; Ἐργάζομαι ὀλόκληρη βδομάδα νὰ ράψω αὐτὴ τὴ ρόμπα, ἐπὶ τέλους τὴν τελειώνω, τὴ φορά, μπαίνω νὰ με καμαρώσης καὶ σύ...

— Μὰ τί ἤθελες νὰ κάνω; Νὰ πέσω στὰ πόδια σου μὲ ἔκστασι;

— Καὶ ὅμως θὰ τὸ ἔκανες κι' αὐτὸ ἄλλοτε!

— Πάλι τὰ ἴδια; Μὰ φτάνει πειὰ! Ἄφησε αὐτὸ τὸ ἄλλοτε. Ἄλλοτε, μόλις σ' ἔβλεπα κάθε τόσο. Ὅ,τι ἔκανες τότε ἦταν κάτι νέο καὶ ἀγνωστο γιὰ μένα...

— Ναι! Καὶ τώρα σὲ κουράζω, τὸ ξέρω!

— Δὲν εἶπα τέτοιο πράγμα. Εἶσαι ἡ μικρὴ, ἡ χρυσὴ μου γυναῖκα, ποὺ ἀγαπᾶω, ποὺ λατρεύω, μὰ δὲν μπορῶ νὰ μένω αἰωνίως μπροστὰ σου μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα!

Ὁ Φράνς προσπαθοῦσε νὰ τὸ ρίξῃ στὸ ἄστειο:

— "Άλλωστε χθές πάλι είχες μιὰ άλλη ρόμπα πού σοῦ πήγαινε περίφημα. Προχθές ἐκείνη τὴν πράσινη πού ἦταν τρέλλα. Εἶσαι πάντα ωραία, ἀγάπη μου, κι' ὅλες σου ἡ ρόμπες σοῦ πᾶνε ἔξοχα. Μήπως ἐκείνη ἡ ἄσπρη μὲ τὸ κίτρινο βελούδο πού ἔρραψες μονάχη σου;

— Δὲν εἶνε τὸ ἴδιο πράγμα, αὐτὴ ἐδῶ...

— "Ἀφησέ με νὰ σὲ καμαρώσω. Εἶσαι θεσπεσία! Ὑπέροχη! Ἄν δὲν είχες αὐτὰ τὰ κλαμμένα μάτια καὶ τὴν κατακόκκινη μύτη...

— Ὡστε σ' ἀρέσει;

— Πάρα πολύ.

— Μοῦ πάει;

— Θεῖα!

— Καὶ δὲν μοῦ κόστισε πολύ. Τρακόσια φράγκα. Μὲ τίς νταντέλλες!

— Μπράβο.

— Τὸ χρῶμα πῶς σοῦ φαίνεται;

— Ὡραῖο!

— Ποιὰ σ' ἀρέσει καλύτερα, ἐτούτη ἢ ἡ πράσινη;

— Κ' ἡ δυό!

— Μὰ πὶο πολύ;

— Αὐτὴ πού φορεῖς τώρα!

— Ναί. Μὰ κ' ἡ πράσινη δὲν σ' ἀρέσει;

— Πάρα πολύ!

— Μὲ κοροϊδεύεις!

— Ὅχι, δὲν σὲ κοροϊδεύω.

— Ὡστε σ' ἀρέσει καλύτερα ἀπ' ὅλες αὐτὴ;

— Ναί!

— Γιατί λοιπὸν δὲν τὴν ἐπρόσεξες ὅταν μπήκα;...

Καὶ δὲς του ἀπ' τὴν ἀρχή. Ὁ Φράνς πήγε νὰ τρελλαθῆ. Ἡ Ἐμμη ἄρχισε πάλι νὰ κἀνὴ σύγκρισι μὲ τὸ ἄλλοτε, ν' ἀναστενάξῃ, νὰ πνίγεται στὰ παράπονα. Ἦταν ἀπαρηγόρητη! Ὁ Φράνς δὲν κρατιόταν πειά. Τῆς εἶπε βαρεῖα λόγια, πῶς εἶχε κανταντήσει ἀνυπόφορη, πῶς ἔκανε τὴ ζωὴ του μαρτύριο! Καὶ στὸ τέλος πήρε τὸ καπέλλο του καὶ βγήκε ἀπότομα, κλείνοντας πίσω του μὲ δυνατὸ χτύπο τὴν πόρτα...

Ὅταν βρέθηκε στὸ δρόμο ὁ Φράνς εἶχε τύψεις. Γιατὶ τὴν ἀγαποῦσε τὴν Ἐμμη. Τὴν ἀγαποῦσε πολύ. Καὶ στὸ κάτω - κάτω ἡ γυναικούλα του εἶχε δίκιο. Ἦταν ἕνας μέγας γαῖδαρος!

Φόρεσε τὴν καινούργια τῆς ρόμπα πού εἶχε παιδευτὴ μιὰ ὀλόκληρη βδομάδα νὰ τὴν ράψῃ γι' αὐτὸν, γιὰ ν' ἀρέσῃ στὸν ἄντρα τῆς, κι' αὐτὸς δὲν βρῆκε ἕνα καλὸ λόγο νὰ τῆς πῆ. Ἡ Ἐμμη εἶχε δίκιο. Τὸν ἀπορροφοῦσε τόσο πολὺ ἡ ἐφημερίδα του πού δὲν τὴν πρόσεξε. Πῶς τὴν πλήγωσε! Τί ἀπαίσιος πού ἦταν!... Ἐκανε λίγα βήματα καὶ γύρισε πάλι στὸ σπίτι. Ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ γραφείου. Βρῆκε τὴ γυναῖκα του στὴν ἴδια θέσι πού τὴν εἶχε ἀφήσει. Ἄπο τὰ πολλὰ κλάμματα εἶχε πέσει σὲ βαθὺν ὕπνο. Πλησίασε, γονάτισε μπροστὰ τῆς κι' ἄρχισε νὰ τῆς ψιθυρίζῃ συγκινημένως χαϊδεύοντας τὰ μαλλιά τῆς:

— Ἐμμη! Χρυσὴ μου γυναικούλα! Ἀγαπημένη μου, συχώρεσέ με. Εἶμαι ἀπαίσιος. Δὲν θὰ τὸ ξανακάνω! Συχώρεσέ με. Ἄνοιξε νὰ δῶ τὰ γλυκά σου ματάκια.

Τὸ πρόσωπο τῆς Ἐμμης σιγὰ - σιγὰ φωτιζόταν. Ἐνα εὐχαριστημένο χαμόγελο ἀνθίσε στὰ χεῖλη τῆς καὶ ἀνοίγοντας ἀργὰ τὰ μάτια τῆς σηκώθηκε ὀρθὴ καὶ τοῦ εἶπε ξαφνιασμένη:

— Αὐτὴ ἡ ρόμπα μοῦφερε εὐτυχία. Τώρα κατάλαβα πῶς μ' ἀγαπᾶς ἀκόμα σὰν ἄλλοτε!

Καὶ τοῦ ἀνοιξε τὴν ἀγκαλιά τῆς, τὴ γλυκειὰ, θερμὴ τῆς ἀγκαλιά.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

Περνώντας ἀπὸ τὸ θέατρο τοῦ Ρουέν, ὁ περίφημος ἠθοποιὸς Πρεβίλ ἔκανε παρατηρήσεις σὲ μιὰ ἠθοποιὸ πού ἔπαιζε τὸ ρόλο ἐγκαταλειφθείσης ἐρωμένης. Ἡ ἠθοποιὸς δὲν ἔδειχνε ἀρκετὸ πάθος καὶ λύπη στὸ παίξιμό τῆς.

— Ἐν τούτοις δὲν εἶνε δύσκολο νὰ παίξετε αὐτὸ τὸ ρόλο, εἶπε ὁ Πρεβίλ. Φαντασθῆτε ὅτι ἀγαπᾶτε τρελλὰ ἕναν ἄνθρωπο καὶ αὐτὸς σᾶς ἐγκαταλείπει... Τί θὰ ἐκάνατε;

— Ἐγώ;... ἀπήντησεν ἐκείνη. Θὰ ζητοῦσα νὰ βρῶ ἕναν ἄλλο!

Ἐνας νέος πού ἐπεσκέφθη μιὰ διάσημη χορεύτρια τῆς Ὀπερας στὸ πλοῦσιο σπίτι τῆς, τῆς παρεπενέθη γιὰ μιὰ προστυχία τοῦ θυρωροῦ τῆς καὶ τῆς εἶπε:

— Πρέπει νὰ τὸν διώξετε αὐτὸν τὸ παληόγερο. Δὲν πηγαίνει σὲ σᾶς νάχετε τέτοιον πορτιέρη.

— Τὸ σκέφθηκα κι' ἐγώ, εἶπ' ἐκείνη, ἀλλὰ τί νὰ κάμω; Εἶν' ἡ πατέρας μου!...

Ἡ μεγάλη τραγωδὸς Ραχήλ προσκάλεσε κάποτε τὸν Ἀλέξανδρο Δουμᾶ σὲ γεῦμα μὲ τὸ ἀκόλουθο χαριτωμένο γράμμα:

«Ἀγαπητέ μου φίλε,

Ἐλάτε αὔριο νὰ γευματίσετε μαζί μου. Δὲν θὰ διασκεδάσετε βέβαια πάρα πολὺ, γιατί δὲν ἔχω πνεῦμα. Ἀλλὰ ἡ ἐπίσκεψί σας θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ ἔχω πνεῦμα τὴν ἐπαύριον, γιατί ἔχω καλὴ νιότη...»

Ἐνας πελάτης ἐστιατορίου στὸ γκαρσόνι:

— Γκαρσόν, ἄλλαξε ἐδῶ ὁ διευθυντής;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ὁ παλαιὸς ἐπαύθη;

— Ὅχι, κύριε. Εἶνε ἀρρώστος καὶ θέλει νὰ κἀνὴ κούρα.

— Καὶ τί ἀρρώστεια ἔχει;

— Δὲν ξέρω, κύριε, ἀλλὰ ὁ γιατρός τοῦ παρήγγειλε... νὰ μὴ τρῶν τίποτε ἀπ' αὐτὰ πού φτιάχνουν ἐδῶ!...

Στὸ μεστωρᾶν. Ἐνας νέος Ἄγγλος πού τελείωσε τὸ γεῦμα του, στὸ γκαρσόνι:

— Λυποῦμαι πάρα πολὺ, φίλε μου, ἀλλὰ δὲν ἔχω νομίσματα τοῦ τόπου σας γιὰ νὰ σᾶς πλη-

ρώσω τὸ λογαριασμό.

— Δὲν πειράζει, κύριε. Δεχόμαστε καὶ ξένα.

— Ἀλλάζετε καὶ ξένα; Πού νὰ τὸ ξέρω! Δὲν ἐπῆρα μὰζύ μου...

Στὸ ξενοδοχεῖο ὕπνου, ἕνας μποέμ ρωτᾶει τὸν ὑπάλληλο:

— Πόσο νοικιάζετε τὰ δωμάτιά σας, κύριε;

— Ἐκατὸν εἴκοσι φράγκα στὸ πρῶτο πάτωμα, ἑκατὸ στὸ δεύτερο, ὀγδόντα στὸ τρίτο καὶ πενήντα στὸ τέταρτο.

— Γιατὶ σταματήσατε; Ἐξακολούθηστε.

— Δὲν ἔχουμε ἄλλο πλῆρωμα, κύριε.

— Λυποῦμαι πολὺ, φίλε μου, ἀλλὰ τὸ ξενοδοχεῖο σας δὲν εἶνε... ἀρκετὰ ψηλὸ γιὰ μένα.

ΜΟΝΟΝ ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ἀγοράζει, εἰς ἀπολύτως ἰκανοποιητικὰς τιμὰς, παλαιὰ βιβλία, ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ, πρὸ τοῦ 1900, διάφορα φυλλάδια, παλιὰς φωτογραφίαις, εἰκόνες, ἔγγραφα κτλ. κτλ. Πληροφορίαι: Γραφεῖα «Μπουκέτο», Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5, Κῆπος Κλαυθμῶνος, 3-9 μ. μ. καθ' ἐκάστην καὶ τὰς Κυριακὰς.

ΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΤΗΣ
ΜΑΓΕΙΡΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

Τὰ μαθήματα εἰς τὴν Μαγειρικὴν Σχολὴν τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας κ. Ν. Τσελεμεντέ, θὰ ἐπαναληφθοῦν κατὰ τὰ τέλη Σεπτεμβρίου. Ἐγγραφαὶ γίνονται ἀπὸ τώρα. Πληροφορίαι εἰς τὰ γραφεῖα μας καὶ Βησσαρίωνος 8 — Τηλ. 31332.